

Boris Cilevič

Vsak Rus v Latviji je en vojak manj za Putinovo vojsko

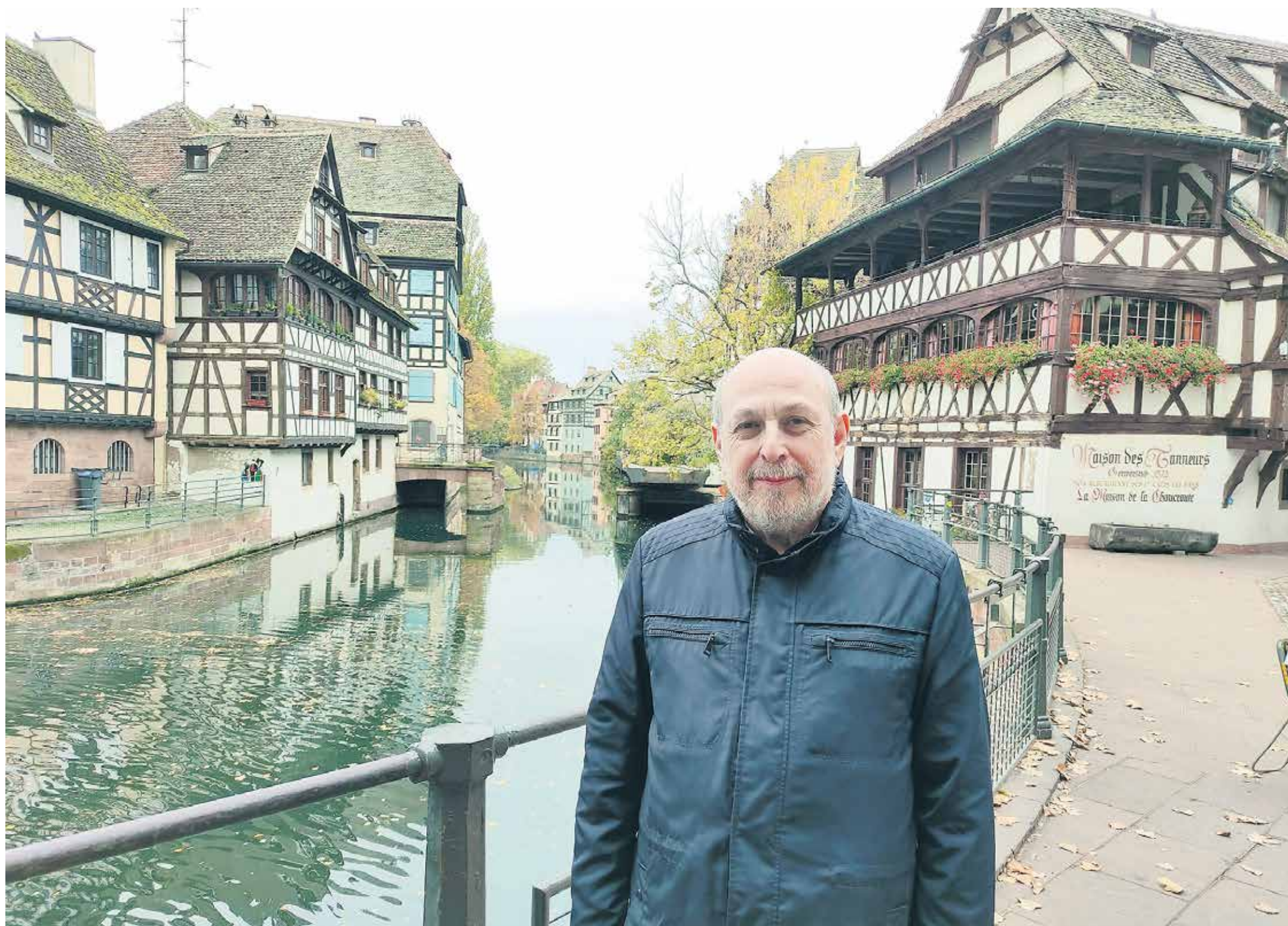

Foto: Bojan Brezigar

Ko sem se aprila z njim pogovarjal v Rigi, je Boris Cilevič napovedal, da ne bo več kandidiral. V latvijskem parlamentu sedi vse od razglasitve neodvisnosti in želel si je novih izzivov

Bojan Brezigar

V eliko jih je bilo v njegovem življenju. Kot pripadnik rusko govoreče skupnosti v Latviji se je spoprijemal s številnimi težavami, kljuboval je nacionalističnim izpadom, vendar je veliko energije vložil tudi v Evropi, predvsem v Strasbourgu, kjer je bil zelo aktiven član Parlamentarne skupščine Sveta Evrope in kjer se je ukvarjal s številnimi žgočimi temami s področja človekovih pravic.

Potem se je zgodilo, da ga je njegova stranka Saska, v slovenščini Harmonija, prepričala, da glede na dogajanje po ruski invaziji na Ukrajino ponovno kandidira. Pristal je, vendar tokrat stranka ni dosegla petodstotnega praga. Tako se je Boris, ki so mu latvijske oblasti spremenile ime in priimek v Boriss Cilevičs, sredi oktobra še zadnjikrat udeležil zasedanja v Strasbourgu in na spletu objavil fotografijo s pripisom, da je bil to njegov zadnji uradni obisk tega mesta. Član Par-

lamentarne skupščine Sveta Evrope je bil skoraj 24 let.

To je zelo dolgo obdobje. V glavnem ste se ukvarjali s človekovimi pravicami. Katere razprave v parlamentarni skupščini so vam najbolj ostale v spominu?

"Bilo je veliko zanimivih tem. Sam sem pripravil kar nekaj poročil o pravicah manjšin, še zlasti po sprejemu Okvirne konvencije za zaščito narodnih manjšin in Evropske listine za manjšinske ali regionalne jezike, ki sta stopili v veljavo skoraj istočasno, po letu 1998. Potem se je začel postopek preverjanja. Države so pošiljale prva poročila in parlamentarna skupščina je ta postopek pozorno spremljala. Takrat je odbor ministrov tudi ponovno vzpostavil komisijo DH MIN, to je medvladno posvetovalno telo za zaščito manjšin. Po tem je parlamentarna skupščina oblikovala pododbor za pravice manjšin. Sam sem bil tri ali štiri leta predsednik tega telesa. To delo je bilo pomembno. Vemo pa, da zdaj pravice manjšin niso več tako

osrednja tema, obstajajo druge prioritete, k tematiki manjšin se pogosto vračamo, kadar govorimo o varnostnih vprašanjih, ampak glavno delo je bilo že opravljeno; mislim tudi na spodbujanje ratifikacije obeh prej omenjenih listin.

Naš namen ni, da bi koga obsojali, naša naloga je bila, da prepričamo vlade, da izboljšajo raven demokracije, pravne države, človekovih pravic ...

Druga pomembna zadolžitev, ki sem jo imel, je bilo imenovanje sodnikov Evropskega sodišča za človekove pravice. Več kot 20 let sem bil član tega odbora, nekaj časa sem mu tudi predsedoval. To je bilo pomembno leto, prizadevali smo si, da

